

Precum Eu v-am iubit pe voi, asa și voi să vă iubiți unul pe altul. (Ioan 13. 34)



Nr. 13,
2010

Martie
Aprilie

• Apare cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Vladimir, Mitropolitul Chișinăului și al întregii Moldove •



**ХРИСТОС
ВОСКРЕСЕ!**

*Возлюбленные о
Господе братья
и сестры!*

Велика и свята
эта спасительная
ночь! Как светел
этот праздник
праздников! Ска-

кой радостью мы поем: «О Пасха великая и священная, Христе! О мудросте, и Слове Божий, и сило! Подавай нам истее Тебе причащаться, в невечернем дни Царствия Твоего».

Возлюбленные братья и сестры, это наша радость, наша надежда - Воскресения распятого Христа, свидетелями которого мы являемся в надежде соединения с Ним во святом причастии, во истину во Царствии Его вечном...

Эта ночь самая возвышенная - «царица и владычица», «праздник праздников, и торжество из торжеств», как поется в сегодняшнем Пасхальном богослужении. Я призываю всех вас вникнуть в смысл и значение этого Великого Праздника, и разуместь, что Воскресший Христос, которого мы сегодня прославляем, является для нас жизнью и источником нашей вечности...

Дорогие мои чада духовные!

Я призываю вас, дорогие, в этот славный праздник просить Воскресшего Христа даровать нам мир, который так нам нужен сегодня. Мир душевный, примирение с ближними, мир всей нашей стране. Помолимся Христу Богу, дабы Он благословил всех нас и соделал причастниками Своего Воскресения во Царствии Его небесном.

Христос воскрес! Воистину воскрес!

Митрополит Кишиневский и всея Молдовы



Felicitare

**Stimate dle
președinte al
raionului Anenii
Noi, Vladimir
Vizdoagă!**

- Enoriașii bise-

ricii din Anenii Noi vă aduc alese recunoștințe pentru sirguința în serviciul poporului și urări de sănătate sufletească și trupească cu prilejul celui jumătate de secol trăit.

- Deși viața a fost ieri, viața e azi și mâine, dar sufletul veșnic rămîne. Să nu uitați de el!

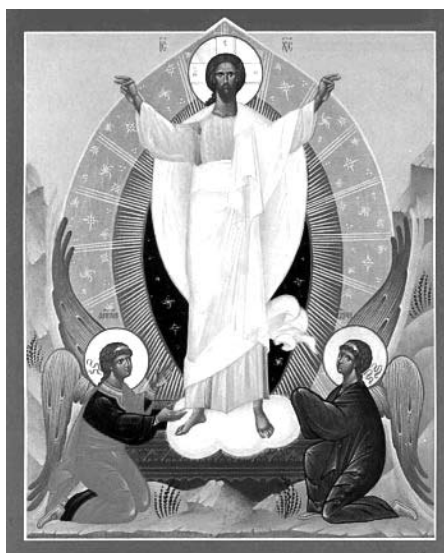
- Dumnezeu de rele să vă ocrotească, spre cele sfinte să vă călăuzească și bucurie de la cei din jur să vă dăruiască. La mulți ani!

Cu mult respect, **Prot. Ioan Valuța,**
împreună cu enoriașii creștini

HRISTOS A ÎNVIAT!

- În fiecare an, creștinul ortodox, după ce se antrenează sufletește prin post, rugăciune, milostenie, spovedanie și împărtășanie, timp de 40 de zile, dobîndește curajul meritului de a trăi cea mai mare săptămîină a anului, - săptămîina patimilor, adică a răstignirii, morții și a Învierii Domnului.

De fapt viața omului dornic de fericirea veșnică, nu este altceva decît un scenariu sacrificial al acestei săptămîni, adică purtarea crucii vieții și a Învierii din păcat. După intrarea lui Iisus în Ierusalim, luni și marți, arhieriei apelînd la fals, caută cu orice prilej să-L captureze. Miercuri, Iuda Iscarioteanul, ucenicul lui, se înțelege cu arhieriei să-L trădeze pen-



teptat din prooroci, și așteptîndu-L totodată și astăzi pe alt Hristos, - anti-hrist, (os).

tru 30 de arginți. Joi, după cina cea de taină, Iuda își vinde stăpînul, prinzîndu-l în Grădina Ghetsimani cînd se ruga, iar vineri, iudeii chinuîndu-L, biciuîndu-L, îl răstignesc pe cruce pînă la moarte, ca duminică, a 3-a zi, să învieze după cum promisese, și să declare astfel umanității moartea morții, și viața veșnică, pentru cei ce cred în El și-L urmează cu fapta.

Însăși Învieria Domnului din morți, a fost pentru evreii răzvrățiți un șoc, pe care nu o recunosc (învieria), respingîndu-L astfel pe Iisus ca pe mesia cel aș-

PAȘTELE BLAJINILOR

- După ce creștinii prăznuiesc Pastele, în duminica imediat următoare, prăznuiesc și pastecele celor răposați cu trupul, dovedindu-se astfel existența sufletească vie. De aceea și mergem pe la cimitire, și le îngrijim mormintele. Astfel ne manifestăm iubirea și pomenirea sufletelor celorla căroră le datorăm existența, precum și un gest de solidaritate sufletească vie, chiar și dacă trupește nu mai sunt între noi. O altă modalitate de a ne uni cu cei duși în cealaltă lume, decît printr-o rugăciune de pomenire, nu avem. De aceea, în perioada postului se rînduiesc simbetele morților, ca prilej de rugăciune spre ale ierta păcatele și ai ajuta să se pregătească de Paștele veșnic, căci fiind în afara trupului mort, nu se mai pot ruga pentru ei. Totodată se mai scriu și la 40 de slujbe, precum și alte modalități de rugăciune și de menținere a

legăturii vii cu ei, întrucît și ei și noi, pregătindu-ne de Învieria Domnului, nu facem altceva decît, să preînchipuim judecata și învierea universală, cînd cu toții împreună vom sta înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați, - conform meritelor faptelor noastre.

Desigur că este inadmisibil transformarea acestui eveniment, într-un prilej simplist de a ne aduna iarăși la mormînt la un pahar de vorbă și de vin, cu atît mai mult îmbătarea și profanarea locului sacru. Ci se cuvine să venim la cimitir de dimineață, să ne mai reculegem în amintiri, rugăciuni și să facem pomeni pentru cel răposat, după care îl invităm și pe preot la mormînt, - scopul principal al evenimentului. Preotul îi cîntă veșnică pomenire, și Hristos a înviat, ca dovadă a învierii lui de obște, alături de toți, după care se gustă și din bucate.

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI LA CER

- După învierea Sa din morți, Iisus Hristos a stat pe pămînt 40 de zile, ca în acest răstimp să adeverească apostolilor, ucenicilor și tuturor oamenilor că întreaga Sa economie de răscumpărare a Omenirii din păcat, nu s-a sfîrșit cu eșecul morții, sau dispariției trupului din mormînt, așa cum o doreau udeii, ci a înviat a treia zi după scripturi, dăruind tuturor urmașilor lui prin credință, aceiași înviere. Astfel că din primele zile, de după înviere, el se arată femeilor mironosițe, care însă la moment nu L-au recunoscut, vorbește apostolului Petru și Ioan prin îngerii, - „ce căutați pe cel viu,

între cei morți”, iar la urmă, însăși se înfățișează seara în mijlocul ucenicilor, încuiați și tulburați de frica răzbunării iudeilor, zicîndu-le celebrele cuvinte **“Pace vouă”**.

Prin prezența Sa în mijlocul lor, El le-a demonstrat cu rănile cuielei din mîini și picioare, că este Hristosul cel înviat - lucru contestat inițial de Apostolul Toma.

Multe arătări demonstrative a mai făcut Iisus, dintre care celebra arătare lui Ilie și Cleopa, în drum spre localitatea Emaus. Pe acest drum, El, perceput inițial ca un străin și exterior cunoașterii sau credinței celor doi, pînă la urmă le devine cunoscut cu inima și in-

teriorizat, dar ne mai vizibilizat de către simțul văzului lor. Simțul credinței luase locul simțului văzului, denotînd astfel o prefugurare a Sfintei Împărtășanii.

Și-a încheiat misiunea pămîntească Iisus, prin adunarea tuturor ucenicilor săi, pe muntele Eleonului, investindu-i cu misiunea: **„Mergînd, învățați toate neamurile”** (Mt. 27.19), după care, **„ridicîndu-și mîinile, i-a binecuvîntat, și S-a înălțat la cer”** (Lc. 24.51), **„șezînd de-a dreapta Tatălui pînă la a doua Sa venire, cînd va veni să judece vii și morții, a cărui Împărăție nu va avea sfîrșit”** (Crezul).

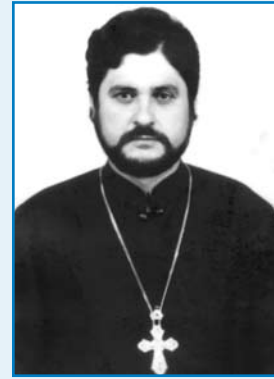
POGORIREA SF. DUH

Înainte de înălțarea la cer, Domnul le-a promis apostolilor că nu-i va lăsa singuri, și că le va trimite un mîngîietor ce-i va însoți oriunde: „Și eu voi ruga pe Tatăl și alt Mîngîietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veci (Ioan 4,16)” și „Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre cele ce v-am spus Eu” (Ioan 14,26).

Acest Mîngîietor este de fapt Sf. Duh - a treia persoană a Sfintei Treimi. Astfel că la 10 zile după înălțare, s-au adunat la Ierusalim toți apostolii, după cum le-a spus Iisus, ca să primească pe Mîngîietorul.

Aici s-a pogorît peste ei Sf. Duh, sub forma limbilor de foc, și astfel ei, niște oameni simpli și chiar analfabeți, au început a vorbi în diferite limbi, așa încît mulțimile adunate din diferite regiuni ale pămîntului, îi înțelegeau în limba lor. Anume din acel moment al Cincizecimii s-a fondat și Biserica, ca comunitate de creștini, și ca corabie salvatoare de suflet, iar Sf. Apostol Petru prin predica sa ferbinte a convertit la creștinism pe primii 3000 mii de păgîni și iudei. Chiar din acea zi, apostolii, ca pescari și posesori ai Harului Sf. Duh, au devenit celebrii titani misionari, care au răspîndit Evanghelia în lume. Însă odată cu sporirea populației, ei și-au instituit ca aju-

tori prin harul transmis, pe episcopi, iar aceștia pe preoți și diaconi, ca succesori ai aceluiași „lanț” Haric. De aceea, în afara acestui „lanț” Haric, orice om, fie el de orice altă religie, nu poate primi Harul Sf. Duh prin Sf. Taine și nici nu se poate mîntui, deoarece credința și slujirea lui este ruptă de la relația vie cu apostolii lui Hristos. Aici ne referim în special la sectari. Știînd că cuvintele de încheiere a crezului credinței ortodoxe, „aștept învierea morților, și viața viacului ce va să fie, este valabil doar în credința ce a moștenit prin succesiune, puterea mîntuitoare a harului Sfintului Duh.



**„Învieria lui Hristos văzînd,
să ne luminăm popoare...”**

Drept măritori creștini!

- După o cale îndelungată de postire, am ajuns isto-viți trupește, dar puternici sufletește, să ne indulcim de iubirea și speranța ce se leagă de cea mai nobilă sărbătoare a lumii, sărbătoare ce a spart cerul și a omorît moartea - **Paștele Domnului**.

- Pentru sufletul celui care cîtuși de puțin s-a antrenat cu postul și rugăciunea, aceste cuvinte nu-i sunt străine.

- Lumina, căldura, dragostea, dreptatea și nădejdea, sunt ceea ce caracterizează Învieria Domnului pentru noi, fiii - stricăciunii.

- Sfîntul Ioan Gură de Aur zice cu acest prilej: „Din pricina praznicului, să lăsăm orice minie, neînțelegere și ură și să zicem tuturor - *Fraților, Hristos a înviat!*” Oare unde am mai putea noi găsi o asemenea iubire și fericire, dacă nu alături de Hristos.

- Pe acest fundal praznic, dragii mei, rog pe Domnul să vă dea să aveți parte în aceste sărbători de primăvară duhovnicească, în care să nu știți niciodată ce este scribă, durere, lacrimi și cădere, ci numai fericire, bucurie, dragoste și mîngiere de la Hristos cel înviat a treia zi.

Cu dragoste, al vostru că-
tre Domnul rugător,

Prot. Ioan Valuța
Bis. „Sf. M. Mc. Dumitru”

Biserica ajută la reabilitarea bolnavilor



La 22 februarie, în cadrul comunității terapeutice «Viața Nouă» din satul Beriozchi, r. Anenii Noi, a avut loc ședința unui grup tematic cu participarea reprezentantului Bisericii Ortodoxe. Slujitorul invitat, **Ghenadie Valuța**, a vorbit la tema «Viata ca un dar de la Dumnezeu». Ședința grupului s-a desfășurat sub forma unei conversații plină de viață, timp în care au fost abordate probleme cum ar fi: educația morală și spirituală, standardele morale, etice și psihologia creștină. Comunicarea s-a desfășurat, într-un mod foarte deschis, beneficiarii au primit răspunsuri la întrebările de mare interes pentru ei.

În general, este de menționat faptul că astfel de grupuri de lucru sunt foarte productive și contribuie la ridicarea nivelului moral și la înțelegerea importanței dezvoltării spirituale în timpul nostru.

Prezentăm mai jos punctele de vedere ale unor participanți:
«Mi-a plăcut această întâlnire, întrucât toate menționate de către preot în cea mai mare parte corespund celor învățate în timpul perioadei de reabilitare» **Pavel, 29 de ani.**
«Mi-a plăcut gradul de cunoaștere a teologiei de către diaconul Ghenadie Valuța. A fost accesibil și

din inimă.» **Constantin, 23 de ani.**
«Reuniunea a fost informativă și interesantă, întrucât au fost abordate probleme importante și relevante pentru mine.» **Dmitrii, 21 de ani.**
«Mi-a plăcut abordarea obiectivă a problemelor discutate. A fost plăcut să discutăm. Conversația a fost accesibilă și plină de conținut.» **Serghei, 45 de ani.**
«Îndeosebi mi-a plăcut nivelul de dezvoltare intelectuală a reprezentantului clerului, precum și dorința sa de a servi oamenilor. Sunt sigur că Dumnezeu este unul pentru toți.» **Serghei. 39 de ani.**

Viața Nouă

Liceienii liceului „Hyperion” în pelerinaj

- **La inițiativa directoarei liceului Svetlana Michitiuc, s-a organizat împreună cu Biserica un pelerinaj la mănăstirile Orheiul Vechi, Curchi și Saharna.**

- Interesul inițial, de a asista la rugăciunile Sfântului Vasile, la miezul nopții, citite la mănăstirea Saharna, precum și dorința de a se convinge în existența oamenilor demonizați spre întărirea credinței, a fost la baza pelerinajului. Acest interes i-a făcut pe profesori, elevi și chiar copii, să jertfească întreaga noapte, necătînd la faptul că era un ger greu de suportat.

- Totuși, bisericile călugărilor săpate în stîncile Orheiului Vechi, viața monahală aspră, frumusețea pitorească a mănăstirii Curchi, scîldarea în izvorul rece al mănăstirii Saharna și plimbarea pe fon de noapte prin pădurea din împrejurimea Saharnei, precum și asistarea la rugăciunile Sf. Vasile, au constituit un bagaj de cunoștințe practice deosebit de plăcu-



te, care au mișcat simțitor interesul tuturor pelerinilor față de credință, valori sacre, monahism și vestigii spirituale cu care se mîndrește istoricul nostru.

- Rămăși mulțumiți de asemenea lecții practice, în cadrul orelor de religie ce se predau în acest liceu, elevii și-au expus dorința ca în timpul primăverii, să meargă și la alte

mănăstiri din Moldova. Cu adevărat poporul nostru din istoria creștinismului său de 2000 de ani, conține atîtea valori ale credinței, încît folosirea doar a pelerinajelor, ca mijloc de culturalizare cu ele, ar produce de la sine o educație spirituală, incomparabilă cu cea făcută teoretic la lecțiile din clasă.

Cristina Lungu

Doi gemeni despre viața de dincolo... de pînătece... pildă

Se spune că doi copilași în burta mamei vorbeau unul cu celălalt.

- **Tu crezi în viața după naștere?**
- Desigur! După naștere trebuie să urmeze ceva... Probabil că ne aflăm aici tocmai pentru a ne pregăti pentru ceea ce urmează.
- **Ce prostie! După naștere nu urmează nimic. Și, de altfel, cum ar putea să arate?**

- Nu știu exact, dar desigur că va fi mai multă lumină decât aici. Poate

că vom umbla pe propriile picioare și vom mânca cu propria gură...

- **Ce ciudat! Nu se poate să umbli.** Iar ca să mănânci cu gura, chiar că ar fi de răs! Doar noi mâncăm prin cordonul ombilical... Însă ia să te întreb eu ceva: putem exclude viața de după naștere (după moarte)?
- Nu, nu, nu! Cu siguranță va fi ceva dincolo. Însa, probabil, ceva mai altfel decât ne-am obișnuit noi aici în burtă.

- **Păi de acolo nu s-a întors nimeni.** Odată cu nașterea, viața se termină, pur și simplu. De altfel, viața nu este altceva decât o permanentă înghesuială, într-un întuneric profund.

- Nu este drept! Există viață și rai!
- Eu nu știu exact cum va fi dacă ne vom naște, dar desigur că o vom găsi pe MAMA, iar ea va avea grijă de noi.
- Pe mama? Tu crezi în mama (Dumnezeu)? Și după tine, unde ar

O viață tragică fără de picioare...

„Prin multe suferințe trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu” (F. A. 14.22)

- Desigur că suferința este un disconfort enorm pentru senzațiile trupului, dar mai este și o lecție benefică pentru disciplinarea sufletului, ca să nu uite omul că pămînt stricăcios este în haina trupului său, și că doar Dumnezeu îi este salvarea de la groapă. „Cine crede în mine, chiar și de va muri, va fi viu” - spune Hristos.

- Însă unele suferințe ajung să fie atît de cumplite și ce e mai greu că devin irecuperabile pe viață.

- Asemenea este și cazul unui locuitor al r-lui Anenii

păcatele noastre lumești, și după împărtășanie, ba chiar uimește prin faptul că postește.

- Meditînd și discutînd în prezența d-lui Boris, inevitabil ajungi la concluzia că deși a pierdut din carnea trupului, dar a dobîndit din frumusețea sufletului. Permanent



Noi, care fiind chinuit prin tinerețe de război, a ajuns să i se amputeze (taie) de sus ambele picioare. În rezultat a fost condamnat la pat pe viață, iar la aceasta s-a mai adăugat și o paralizie a corpului, așa încît din boțul de omuleț rămas, puteai vedea doar corpul sănătos și sufletul puternic. Tată a doi copii de abia ridicați pe picioare, și cu soția decedată, a rămas total neputincios în fața sorții, dar nu și deznădăduit de viață. Ajuns la vîrsta de 77 de ani, d-ul Boris, țintit total la pat și lipsit chiar și de căruciorul de invaliditate, poate fi socotit pe bună dreptate eroul luptători, fiindcă iubind mai mult viața dată de Dumnezeu, nu i-a permis niciodată blestemei disperări să-l convingă la sinucidere. 38 de ani țintit la pat în chin și suferință, a ajuns să creadă, să gîndească și să vorbească mai înțelept decît un om sănătos cu studii superioare. Fiind adesea în grija centrului de caritate „Femeile Mironosițe” de pe lîngă Biserica „Sf. M. Mc. Dumitru” din Anenii Noi, frecvent solicită ajutorul după o spovedanie, el care este departe de

cu Doamne și Maica Domnului pe buze, te vezi în oglinda sufletului lui ca un păcătos și un nevrednic. Un adevărat mucenic al vieții pămîntești - a spus **părintele Ioan**, împărtășindu-l cu Sfintele Taine.

- Alții de bine ce le este, fug de spovedanie-împărtășanie, divorțează, ajung la spitale de nebuni, sau chiar se sinucid prin patimile lor treptat sau imediat, neprețuind darul sănătății pe care îl dă Dumnezeu, iar acest suflet plîpînd, necăjit, în culmea neputinței, i-a învins pe puternicii acestei lumi ca un adevărat biruitor, doar cu o simplă credință, zicînd: „**Slavă ție Doamne pentru toate, pentru viață, pentru copiii și nepoții pe care mi i-ai dat**”. Ce poate face credința din om!, credința aceea pe care noi o batjocorim și o desconsiderăm adesea prin lenevie, dîndu-ne mari eroi atît cît avem putere în picioare, în mîini și cu burta plină de mîncare. Dar acest om asemănîndu-se cu slăbănogul din pericopa Evanghelică, a definit cu adevărat prin viața sa credincioasă, adevărul veșnic, potrivit căruia „Credința vie este ființarea tuturor lucrurilor nădăjduite” (Evr. 11.1), este puterea și sensul vieții, fără de care la un moment de cumpănă, nici puterile proprii, nici averea, nici prietenii, nu sunt în stare să te salveze. Și totuși această putere veșnică a credinței îi face pe cei slabi – puternici, iar pe cei puternici – dimpotrivă îi slăbănogește după poftele și patimile lor.

„Omule pămînt și lut, nu te zbate așa de mult,

Căci viața este azi și mîine, dar sufletul veșnic rămîne”.

Diaconul Ghenadie Valuța

Ce este mai rău decît “Femeia cea rea de gură” ... după Sfîntul Ioan Gură de Aur”

Nu este nimeni pe pămînt asemănător cu femeia cea rea de gură și nici o fiară nu este întocmai ca femeia cea înșelătoare. Cine este mai rău, între cele cu patru picioare, decît leul? Sau ce este mai cumplit decît șarpele, dintre târătoare. Și, totuși, nimic nu sunt toate acestea, față de femeia cea rea de gură. Și, mărturisește, despre cuvintele mele, chiar înțeleptul Solomon, zicînd: «Mai bine este a vieții cu leul împreună,

sau cu șarpele în pustie, decît a trăi cu femeia cea rea de gură și certăreată». Să nu socotești că Solomon a zis acestea fără de minte, pentru că, și din fapte, vei pricepe acestea. De Daniil, în groapă, leii s-au rușinat, iar, pe dreptul Nabot, Isabela l-a ucis. Balaorii și viperele se temeau de Ioan Botezătorul în pustie, iar Irodiada, la ospăț, i-a tăiat capul. Corbii pe Ilie în pustie și în munte, îl hrăneau, iar Isabela, după darul cel de ploaie, pe

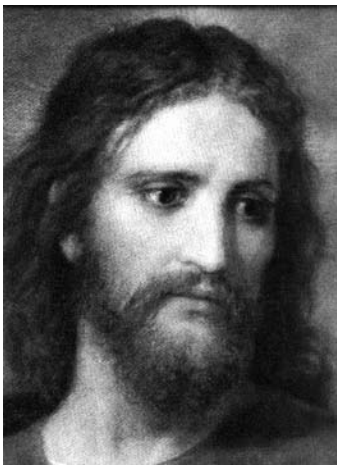
Ilie la moarte hotărâse să-l dea. Și ce zicea ea: «Așa să-mi facă mie Dumnezeu și acestea să-mi dea mie, dacă mâine, în același ceas, nu voi pune sufletul lui cu sufletul celor uciși». Și, temându-se, Ilie a fugit, în pustie. Vai mie, Proorocul se teme de o femeie! Cel ce ploaia a toată lumea o purta pe limba sa și foc din cer a pogorât și morți a înviat. O, cît de rea este arma cea ascuțită a diavolului! Pentru femeie, Adam a fost izgonit din Rai.

Pentru femeie, David cel blînd s-a înșelat și l-a ucis pe Urie. Prin femei, diavolul l-a surpat pe înțeleptul Solomon, aducându-l la călcare de Lege.

Femeia cea fără de rușine nu se sfiește de nimeni; nici pe preot nu cinstește, nici de prooroc nu se teme. O, ce răutate. Femeia cea rea este mai rea decît toate răutățile. Dacă este săracă, pe toți îi osîndește. Sau, de are bogăție, pe toți îi ocărăște. Îndoita este răutatea și grea este viața,

neîmblînzită este fiara. Eu am văzut vipere neîmblînzite, îmblînzindu-se, și lei și urși și rinoceri domesticindu-se, dar femeia rea, niciodată nu se îmblânzește. Mai bine este a bate fierul, decît a învăța pe femeia rea. Deci, să știți aceasta, că, cel ce are femeie rea, și-a luat plata pentru păcatele sale, pentru că femeia rea niciodată nu se smerește. Fiind pedepsită, se îndrăcește, lăudată, se mîndrește și nu știe să păzească obiceiurile dragostei.

Publius Sentulus, către împăratul roman Tiberiu despre chipul lui Hristos



Am aflat că doriți să știți cele ce acum vă comunic prin această scrisoare: Trăiește aici un om care se bucură

de mare faimă, anume Iisus Hristos.

Poporul îl numește „Profet al Ade-vărului”, iar ucenicii zic că este Fiul lui Dumnezeu, cel ce a făcut cerul și pământul și toate cele ce au fost și vor mai exista în univers! Și-n adevăr, o, împărate, în fiecare zi se aud minuni din partea acestui Iisus Hristos.

Printr-unul și singurul cuvânt, El dă viață morților și sănătate bolnavilor. Este de o statură mijlocie și de o frumusețe fără seamăn, uimitoare, și seamănă cu mama Lui, care este cea mai frumoasă femeie din lume.

Părul Lui este ca aluna coaptă și îi cade până la umeri: se împarte în două prin mijlocul capului, după obiceiul locuitorilor din orașul Nazaret.

Fruntea Lui este lată, exprimând inocență și liniște. Nici o pată sau zbârcitură nu se vede pe fața Lui puțin rumenă. Nasul drept, buzele subțiri, expresia nobilă, nu arată nici un argument pentru vreo critică logică, iar barba Lui bogată și de aceeași culoare cu părul Său este lungă și se desparte în două prin mijloc.

Ochii sunt albaștri-vineți, blânzi și senini. Privirea Lui este însă așa măreață, încât însuflă respect la toți cei care îl privesc și care se văd siliți să-L iubească și să se teamă de El.

Lumina ce se revarsă pe fața Lui este ca lumina soarelui, așa încât este cu neputință a o privi cineva mai îndelung. Inspiră teamă cea lucire.

Când însă povățuiește și sfătuiește, face aceasta plângând și atrage iubire și respectul ascultătorilor.

Se spune că niciodată nu a râs, iar ochii Lui veșnic lăcrămează.

Brațele și mâinile Lui sunt foarte frumoase. Este foarte plăcut când vorbește, dar foarte rar iese în lume.

Cât despre învățătură, El atrage atenția întregului Ierusalim.

Cunoaște perfect toate științele, fără să fi studiat vreuna.

Călătorește desculț, sau încălțat cu sandale romane și cu capul descoperit.

Se vorbește pe aici că asemenea om nu s-a mai văzut până acum prin părțile acestea. Mulți iudei îl consideră chiar ca Dumnezeu; alții îl denunță

că lucrează contra legilor Majestății Voastre. Mă revolt foarte contra acestor iudei pizmași. Omul acesta nu a cauzat nici o nemulțumire la nici un om, niciodată.

Dacă Majestatea Voastră dorește să-L vadă, precum mi-ați scris mai dăunezi, faceți-mi cunoscut aceasta, și imediat eu îl voi trimite; căci sunt gata să îndeplinesc cu smerenie și supunere tot ceea ce Majestatea Voastră îmi va ordona.

Scris la Ierusalim. Al Majestății Voastre prea smerit și supus servitor,

Publius SENTULUS, Proconsul, funcționar roman în regiunea Tiberului și Sidonului

De ce divorțează soții între ei!?

„Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă.” Prin aceste cuvinte, Domnul a întărit căsătoria; singura pricină legiuită de despărțire pe care o arată este adulterul (trădarea conjugală). Dar ce să fac, dacă am neplăceri în căsnicie? Rabdă! Avem în toate împrejurile porunca: „Purtați-vă poverile unii altora”; cu atât mai mult ar trebui s-o împlinească niște oameni atât de apropiați între ei, cum sunt soțul cu soția. Nedorința de a suferi face ca neplăcerile să pară mai mari decât sunt de fapt, iar fleacurile se îngrămadesc până devin un zid despărțitor. Dar mintea pentru ce ne-a fost dată? Pentru a netezi cărarea vieții. Înțelepciunea înlătură piedicile care apar în cale. Oamenii nu se despart din lipsa înțelepciunii lumești, ci mai mult din nedorința de a chibzui bine lucrurile și încă în mai mare măsură din lipsa unui alt țel de viață afară de desfătări. Încetează desfătările, oamenii nu mai sunt mulțumiți unul cu celălalt și așa mai departe, până la divorț. Pe măsură ce țelurile pe care le au oamenii în viață devin din ce în ce

mai greșite, pe atât devin mai dese divorțurile, pe de altă parte, concubinajul vremelnic apropie divorțul. Iar izvorul acestui rău trebuie căutat în concepțiile materialiste asupra lumii și vieții.

Oare am rămas să fim numai oaspeți într-o familie?

Dumnezeu ne cere să iubim nepătimas. **Prin Taina Căsătoriei omul primește în dar un alt om și este chemat spre viața veșnică împreună cu el. Acest dar trebuie așezat în inimă.** El nu e un oaspete în casă, o persoană care a venit și trebuie să plece. Din nefericire nu prea ne dăm seama de acest lucru și din orice neînțelegere facem din cel cu care ne-am căsătorit un oaspete. În aceste situații se invocă vorba din popor: “Omul mai vine, stă oleacă, mai vorbește dar si pleacă”. Cu alte cuvinte, trebuie să divorțăm.

Când văd că cineva se desparte de altcineva, mă gândesc la Fiul Risipitor. El nu a putut sta departe de tatăl său pentru că erau rude. De aceea nici tatăl de care el s-a despărțit nu și-a pus întrebarea: De

ce s-a întors? Pentru că el avea inimă de tată, iar această inimă l-a primit fără rețineri unde îl avea, căci Fiul Risipitor a plecat doar din casa sa, dar nu și din inima tatălui. A fost posibilă revenirea în locul din care a plecat, pentru că fiul “și-a venit în fire”. A părăsit pământul străin, cel care nu-i aparținea.

În momentul în care nu așezi prin rugăciune pe cel de lângă tine în inimă, te plictisești repede de el și alergi să ai relații trupești cu ceea ce nu-i al tău (amantele). Mori sufletește, dar faci și din tine un mormânt, chinuindu-l pe celălalt.

Noi avem în lume familii destrămate, din cauza nelocuirii unuia în inima celuilalt. Suntem doar oaspeți unul în altul. Când această locuire este prezentă în noi, nu mai întrebăm pe celălalt “de ce trebuie să fac asta”, ne supunem fără întrebări. Căci cel din inimă nu ne vrea răul, căci cu noi se hrănește. Nu poate renunța la hrana aceasta plăcută. Noi îi suntem cea de-a doua respirație fără de care e gata să moară

Vitalii Mereuțanu

Sărutul fără de păcat

ziditoare ar fi fost povestea de dragoste în interiorul cărora au luat naștere, rămân un păcat pînă la urmă.

Și, astfel de sărut, este un păcat pentru că nu este consfințit de taina căsătoriei, și mai mult decât atât, este unul adulterin căci mulți actori și actrițe care joacă în astfel de roluri sunt căsătoriți(e) legitim în viața de zi cu zi cu alte persoane. Oricât de “profesional” ar fi sărutul, păcatul tot este înfăptuit, dar mai rău că trezește poftele în inimile noastre. Și ne-am împărtășit de păcatul lor, uitându-ne și urmîndu-le, de tare multe ori.

Așa am fost învățați să căutăm sărutul cu orice preț, de la o vîrstă cât mai fragedă, să-l dăruim fără să ne gîdim cîtă încărcătură sufletească și cîtă însemnătate are, ajungînd să exploatăm unul din cele mai intime și curate gesturi de dragoste, în ceva grosolan, pătimas și banal.

Abia după ce m-am căsătorit, am învățat că sărutul nu este doar un gest de afecțiune față de soț, soție, ci o împărtășire a dragostei lui Dumnezeu. Sărutul este ceva intim și profund, iar nu superficial și în văzul lumii. Că pentru sărut, trebuie să-mi curățesc buzele cu rugăciuni și lacrimi, că sărutul nu este doar al buzelor, ci o unire a inimilor... că

sărutul se adresează doar familiei, a sfințelor moaște și icoane. Că el nu se adresează și nu se va adresa în veci prietenului (prietenei) de două săptămîni sau două luni... ci doar soțului (soției).

Abia atunci când privirea inocentă a copilului tău se aproprie de buzele tale, abia atunci când curăția lui te pune față în față cu necurăția ta, ca într-o oglindă... abia atunci realizezi că ești ca un bețiv notoriu în fața unui sfînt.

Când săruți fruntea nevinovată și inocentă a copilului tău, cum să nu te cutremuri și să nu te gîndești că îți mînjești propriul copil de necurația buzelor tale care s-au spurcat de-a lungul vremii cu atâtea înjurii, minciuni, beții, care au sărutat pătimas alte buze decât cele ale mamei copilului tău... și câte și mai câte?!

Cum să nu te mustre conștiința care strigă în tine arzător: “Sfîntă sărutare... unde ești?”

Încă mai sunt astăzi fete care vor să-și sărute doar soțul. Încă mai sunt oameni care știu că sărutul nu este doar o banală atingere a buzelor sau o zoire salivară între două limbi virusate de poftă, ci este un act liturgic, este o împărtășire tainică a doua inimi.

www.ortodoxia.md

Sentința falsă de condamnare la moarte a lui Iisus Hristos

În al șaptesprezecelea an al domniei lui TIBERIU, CEZAR și REGE al ROMANILOR, monarh neinvins.



Eu, Pontiu Pilat, Procuratorul din Imperiul Roman, în sala înalților prinți, condamn și autentic cu pedeapsă de moarte pe cruce pe numitul de popor IISUS HRISTOS Nazari- neanul, om răsculător contra legilor lui Moise și contra Majestății sale Tiberiu Cezar și rege al Romanilor.

Ordon și hotărâsc moartea Lui prin răstignire pe cruce, dimpreună cu alții, după obiceiul celor condamnați; din mulțimea poporului bogat și sărac, pentru aceea că n-a încetat a face răsccoală și pagube în Iudeia, prin aceea că se face pe Sine Fiul lui Dumnezeu și rege al Ierusalimului, și pentru că amenință distrugerea Ierusalimului și a Sfântului templu, și pentru că a refuzat să plătească tribut Cezarului, și pentru că a îndrăznit să intre în Ierusalim cu ramuri de finic și mulțime de popor, ca și un rege, intrând în Ierusalim și în Sfântul templu.

Însărcinez pe primul meu sutaș Comuto Corneliu ca să-L țină legat în public în raionul Ierusalim, bătându-L și îmbrâncindu-L cu o manta roșie și încoronându-L cu o coroană de spini

pe cap și de a-și duce singur crucea pe umeri, spre a servi de exemplu și altora, cum și pentru toți tâlharii, și să fie scos prin poarta Imborel, numită acum Andoninos, spre a fi răstignit împreună cu doi tâlhari în public, la locul deosebit pentru criminali, denumit Calvar (locul sângelui).

Acela care va fi răstignit și va muri, să-i fie lăsat corpul pe cruce, pentru sfidarea publicului și pentru a lua aminte toți tâlharii și criminalii. Iar pe partea de sus a crucii să fie scris, pe o placă, în trei limbi: evreiește, grecește, latinește.

Ordon, ca nici unul din subalter-nii mei, după grad și datorie, să nu pregete a-și îndeplini cu grabă datoria și să nu se opună osândirii Acestuia, care a renunțat de bună voie la credința evreiască, ci să execute întocmai, după cum a fost hotărât de mine, infailibilul după orânduirile legilor regești ale romanilor.

Supraveghetorul pentru criminali dintre iudei: Butan.

Ierusalim, 23 martie anul 4147 de la Creațiune. („Documente secrete despre Iisus Hristos”, Chișinău 2008)

Proverbe pentru suflet

O inimă veselă este un leac minunat. (Pilde 17, 22)

Unde ți-e inima acolo și gândul.

E ușor a te însura dar e greu a face familie.

Cine n-are bătrâni să-i cumpere.

Sufletul nu se află unde trăiește ci unde iubește.

Înțeleptul nu spune tot ceea ce gândeste, dar gândește tot ceea ce spune. Copiii sunt argila iar mama e olarul. Așchia nu sare departe de trunchi. Cel ce se atinge de smoală se va mânji și cel ce se însoțește cu cel

trufaș asemenea lui va fi. (Ecl. 13, 1) Cel bun vede bunătate peste tot, cel rău, nicăieri.

Toți se plâng de bani, dar de minte nimeni.

Bogățiile trec faptele bune rămân.

Dacă ai mult dă din averea ta; dacă ai puțin dă din inima ta!

Mânia ta să apună odată cu soarele.

Ne trebuie doi ani să învățăm să vorbim și o viață întregă să învățăm să tacem.

Cine dă săracilor împrumută pe Dumnezeu.



Suntem tineri și ne dorim adesea să cunoaștem din tainele iubirii, să iubim și să fim iubiți deopotrivă. Ne gândim mult la asta, de fapt ne gândim mai tot timpul la aceasta. Iar unul din gândurile care ne ocupă mintea destul de des în această privință... este sărutul. Sărutul cu persoană iubită.

Păcat însă ca nu ne dăm seama de mediul deplorabil în care suntem învățați să înțelegem sărutul, mediu în care am fost crescut și eu, bine-nțeles, mediu în care cresc din ce în ce mai mulți tineri: **Sărutul de la televizor.**

Am văzut multe săruturi la viața noastră mai ales la televizor, unele în filme de duzină, altele în filme cu povești scilicitoare. Dar toate sărutările pe care le-am văzut dăruite cu atâta gratuitate, oricât de frumoasă și de

Hirotonia în treapta de diacon. Un nou slujitor pentru biserica din Aneni Noi



Pe 4 ianuarie, Înalț Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Învierea Domnului” de pe teritoriul cimitirului „Sf. Lazăr” din Chișinău, către împlinirea celor 40 de zile de la trecerea la Domnul a preotesei Maria Tudoreanu (sora părintelui Ioan Valuța).

În timpul slujbei a fost hirotonit în treapta de diacon Ghenadie Valuța, absolventul facultății de teologie din Iași.

După Sfânta Liturghie a avut loc parastasul la mormântul nou-adormitei roabei lui Dum-

nezeu **preotesei Maria.**

Mai târziu, **Vlădica Vladimir** s-a adresat cu un cuvânt de învățătură către creștinii care au participat la serviciul divin din această dimineață: „Iubiți frați și surori, astăzi în această Biserică am pomenit-o pe roaba lui Dumnezeu preoteasa Maria, de la a cărei trecere la cele veșnice se împlinesc 40 de zile. Este de datoria noastră ca să îi pomenim pe cei care nu mai sunt printre noi la fiecare slujbă și în fiecare zi, pentru că astfel ne manifestăm dragostea față de ei și pentru ca Bunul Dumnezeu să le ierte lor greșalele cele cu voie și cele fără de voie pe care le-au săvârșit de-a lungul vieții pământești.

La Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie de astăzi l-am pomenit și pe soțul preotesei Maria - răposatul preot Ioan și pe Protoiereul Teodor - fiul ei, dar am pomenit-o și pe nou-adormita

roaba lui Dumnezeu Vera. Așa s-a primit, că anul trecut, peste douăzeci de zile de la înmormântarea preotesei Maria Tudoreanu, am înmormântat-o și pe mama mea Vera - Bunul Dumnezeu binevoind ca spre sfârșitul anului ambele să treacă la cele veșnice. Dumnezeu să le odihnească cu dreptii.”

Vlădica a mai vorbit și despre bineplăcutele fapte ale preotesei Maria pe care le-a făcut în viața cea pământească, cea mai frumoasă dintre ele fiind înălțarea frumoasei Biserici cu hramul „Învierea Domnului” din incinta cimitirului „Sf. Lazăr”.

Mitropolitul Vladimir a ținut să-l felicite cu ocazia hirotoniei în treapta de diacon pe Ghenadie Valuța (nepotul preotesei Maria), dorindu-i să trăiască mulți și fericiți ani, fiind rugător pururea către Bunul Dumnezeu.

Diaconul **Ghenadie Valuța** a ținut și el să mulțumească Înalț Prea Sfințitului Vladimir pentru călduroasele felicitări, recunoscând că aceasta este una dintre cele mai frumoase și mai importante zile din viața sa și cu această ocazie a ținut să îi ofere lui Vlădica Vladimir și tuturor celor prezenți în sfântul locaș câte o carte de rugăciuni pentru spovedanie și împărtășanie apărută cu suportul asociației „**Pro Ortodoxia**”.

www.mitropolia.md

Preotul cu Sf. Agheasmă vine pe la casele oamenilor



- Această tradiție frumoasă s-a încetățenit la noi ortodocșii încă de timpuriu. Fiind strâns legată de sărbătoarea Botezului Domnului când se sfințesc apele, Biserica a rînduit ca această sfințenie unică să fie adusă de preot și pe la casele oamenilor asemenea umblatului cu colinda de Crăciun. În localitățile în care preotul nu merge cu vestea sărbătorii, credincioșii sunt binecuvîntați singuri să stropească locuințele lor cu apa sfințită de Bobotează.

- Însă pentru localitățile în care preotul totuși merge, rezultatele acestui act misionar-pastoral sunt deosebit de îmbucurătoare. Întii de toate preotul ca purtător de sfințenie, aduce sfințenia în casa omului, îi cîntă troparul sărbătorii și un mulți ani trăiască. Astfel el aduce în casa respectivă pe Dumnezeu și pe îngeri, și stropind izgonește toată necurăția, atîta timp cît omul o păstrează nepăcătuiind în ea prin certuri, conflicte și alte surse de energie negativă. Apoi preotul își poate cunoaște astfel mai bine și pe locuitorii satului său, numărul de creștini și necreștini, starea lor famili-

ală, financiară, socială, pe cei care vin și pe cei care nu vin la biserică, au nevoie de ajutor sau susținere. Astfel atît preotul pe de o parte, cît și localnicii pe de alta, devin mai apropiați, mai familiști, și Dumnezeu mai ușor poate fi descoperit în viața fiecăruia.

- Această lucrare misionară a preotului este o bună armă ce poate contracara invazia și extinderea sectelor. Am fost profund îndurerăți cînd am constatat cîți îndoliați, cîți invalizi și cîți divorțați sunt în ultimul timp în raion, și cît de mare îi este rolul Bisericii în această lucrare de caritate socială. Însă bucuria devine tot mai simțită atunci cînd vezi cu cîtă plăcere te așteaptă alături de creștini și instituțiile sociale pentru a primi sfînta agiazmă, ca spitalul, școala, grădinița, magazinele ș.a. Toate luate la un loc devin un unison de sărbători închinat lui Dumnezeu. Atît cel din afara Bisericii, cît și cel din interiorul ei, nu rămîn neatinși de duhul sărbătorii, contribuind la sporirea bucuriei, iar pentru alții, la trezirea conștiinței religioase și la întărirea credinței.

Elvira Valuța

Întru amintirea celor căzuți în conflictul transnistrean



- R-ul Anenii-Noi, fiind la granița cu Transnistria, a avut printre primii să suferă pierderea vieților omenești de pe seama războiului din 1992. Ostași, polițiști, oameni nevinovați, au avut de trăit coșmarul sîngeros al unor neînțelegeri politice, stînd astfel la straja apărării valorilor sfînte ale poporului, ca integritatea patriei, credinței și a neamului. Acest spirit de jertfă eroică l-a evidențiat părintele Ioan Valuța, cu prilejul unui parastas consacrat militarilor și polițiștilor căzuți la datorie. În prezența primarului, d-ul **Cheibaș Mihail**, a comisarului r-lui **Boroda Serghei** și a altor demnitari, militari și îndo-

liați, parastasul a dat dovadă de o adevărată solidaritate, recunoștință și consimțire cu cei răposați, ca fiind singura modalitate de a menține vie legătura sufletească cu ei.

- Cu acest prilej, Biserica s-a alăturat durerii comune, prin rugăciunile sale și slujbe de pomenire - mijlocire către Dumnezeu. Soții, copii, prieteni, - îndurerăți pe veci, pentru moartea neașteptată și fără de luminare a apropiaților lor. Acestora le datorăm multe recunoștințe, pentru care obligați de conștiință, le vom spune permanent în amintirile noastre - **Veșnica lor pomenire! Dumnezeu să-i ierte !!!**

pr. Oleg MELNIC

Publicațiile ale „Martorilor lui Iehova” sunt incluse în lista materialelor extremiste

Moscova. Lista actualizată a materialelor extremiste, care cuprinde un șir de publicații ale „Martorilor lui Iehova”, a fost publicată la 1 martie pe site-ul Ministerului Justiției al Federației Ruse. În această listă au fost introduse numere ale revistelor „Turnul de Veghere” și „Trezii-vă!”, care au fost declarate ca fiind extremiste potrivit hotărârilor Judecătoriei

Raionale din Rostov și ale Curții Supreme de Justiție a Federației Ruse, la fel și unele broșuri și cărți ale „martorilor lui Iehova”.

[/sedmitza.ru/](http://sedmitza.ru/)

Informații suplimentare puteți găsi pe adresa site-ului Blagociniei de Aneni, www.blagociniei.orthodoxy.ru sau www.mitropolia.md

Anunț de dezmințire

- Biserica „Sf. M. Mc. Dumitru” din Anenii Noi dezmințe clevetirile sectarilor precum că un serviciu divin ar costa cca 1.000 de lei, vrînd astfel să ponigrească imaginea milostivă a Bisericii. Biserica este chemată să se jertfească dar nu să jefuiască.

- De asemenea, aducem la cunoștință că orice serviciu divin, fie botez, cununie,

slujbă sau înmormîntare, variază în jurul a 300 de lei, în funcție de volumul bunurilor procurate de persoană. Cu toate acestea, în caz de criză materială, persoana scrie o cerere de scutire, și biserica săvîrșește serviciul după posibilități.

Președinte - IPS Vladimir, Mitropolitul Chișinăului și al Întregii Moldove Director; prot. Ioan Valuța, preotul raionului Anenii Noi
Secretar responsabil: Ghenadie Valuța
Recenzori: prot. Eugen Margarint, Iurie Amihalache

Bis. „Sf. Dumitru” Anenii Noi, Tel. 069296 208. Tiraj: 3000



ANUNȚ!!!

Slujbele din biserica Sf. M. Mc. Pantelemon din incinta spitalului raional sunt săvîrșite oricînd la solicitare, dar în special miercuri la ora 15.00, duminica la ora 11.30 și de sărbători la ora 12.00 Doritorii se pot adresa la preot după: Spovedanie, Împărtășanie și Sf. Maslu, ș. a., pentru însănătoșirea în special a bolnavilor.

Tel.: 068196777; (0265) 24302

Fii un misionar milostiv! Transmite acest ziar gratuit și altor suflete însetate.